

Arrest

nr. 303 125 van 12 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het beroep dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 7 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 22 februari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

Het CGVS neemt op 29 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen te zijn. U bent afkomstig van het dorp Alimkhel, district Hesarak, provincie Nangarhar. U ging naar school tot u Afghanistan verliet en zat in de

negende graad. Uw vader was taxichauffeur. U bent verwant aan de districtsgouverneur van H. (...), H. (...) A. (...) K. (...): uw moeder en zijn vrouw zijn zussen. Jullie families bezochten elkaar.

In 2018, één à twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader door een dorpeling gezien bij het huis van H. (...) A. (...) K. (...) in Jalalabad. Uw vader werd verklikt aan de taliban en tijdens een van zijn taxiriten door hen gestopt. Ze betichtten hem ervan te spioneren voor de overheid en sloegen hem. Uw vader kwam thuis en vertelde jullie het voorval.

Een week later werd uw vader thuis door de taliban aangevallen toen hij op het punt stond te vertrekken om een patiënt te vervoeren. Hij werd bewusteloos geslagen, en kwam ondanks medische hulp in de ziekenhuizen van Jalalabad en Kaboel niet meer bij bewustzijn. Hij stierf tien à vijftien dagen na het voorval. Bij deze inval door de taliban in jullie huis, raakte ook uw jongere broer gewond. Hij viel immers in de klei-oven en raakte gewond aan zijn hoofd en schouder.

Na zijn dood werd uw oudste broer F. (...) H. (...) vaak lastiggevalen door de taliban. Ze wilden van hem te weten komen waar het huis van H. (...) A. (...) K. (...) was. Uw broer werd bang en vluchtte. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van hem.

Toen uw broer vertrokken was, begonnen de taliban u lastig te vallen. Dat deden ze zo'n zes à zeven keer. Ook aan u vroegen ze te tonen waar het huis van H. (...) A. (...) K. (...) was. Ook u werd beticht van spionage. U moest van hen daarom binnenshuis blijven. Na een maand besloot uw moeder uw schoonbroer in te schakelen en u het land uit te laten vluchten.

U vluchtte uit Afghanistan in de lente 2018. Na een reis van drie jaar kwam u op 7 juli 2021 aan in België, waar u op 7 juli 2021 verzocht om internationale bescherming.

Uw zus S. (...) trok na de dood van uw vader naar Oostenrijk, waar ze sinds drie à vier jaar met haar man woont.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen vragen waar u verdwenen was en dat ze u zullen arresteren. U vreest voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende kopies neer: de taskara van uw vader; het rijbewijs van uw vader; de taskara van uw maternale oom A. (...) K. (...) M. (...), geboortedatum (...)/1960; uitgiftedatum 20/05/2021; de taskara van één van uw neven (enkel voorkant); de taskara van uw neef R. (...) K. (...) M. (...); de taskara van uw neef M. (...) N. (...) M. (...); familiefoto's van uw vader (levend; overleden), en van uw broer (met littekens aan het hoofd); een screenshot van de Facebook account van uw maternale oom (op naam van M. (...) K. (...)). Na uw persoonlijk onderhoud bezorgde u het CGVS een video van anderhalve minuut waarin een man met witte baard aan het woord is. U gaf aan dat A. (...) K. (...) in deze video zegt dat u de zoon bent van de vrouw van zijn zus en dat u vertrok omwille van een probleem omwille van uw verwantschap met hem.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u met betrekking tot uw leeftijd geen eenduidige verklaringen afgelegde. Zo beweerde u bij aankomst in België geboren te zijn op 30/09/2005 en bijgevolg minderjarig te zijn. Echter, een leeftijdstest uitgevoerd op 01/10/2021 wees uit dat u 21.5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar (kennisgeving leeftijdstest d.d. 8 oktober 2021). U deed zich bijgevolg onterecht voor als minderjarige bij aankomst in België. Tijdens het persoonlijk onderhoud gepolst naar uw geboortedatum, wist u het niet (CGVS, p. 6). Gepeild naar hoe oud u was, reageerde u dat u zeventien à zeventien en half jaar oud was (CGVS, p. 6). U hield bijgevolg vast aan uw beweerde minderjarigheid ondanks uw objectief vastgestelde leeftijd. Gevraagd naar uw reactie betreffende de uitslag van de leeftijdstest haalde u aan dat de machine kapot was volgens de sociaal assistente van uw opvangcentrum. Gevraagd hoe uw leeftijd op uw taskara beschreven stond, wist u ook dat niet (CGVS, p. 7), wat gezien de scholing die u kon genieten – u ging tot de negende graad naar school (CGVS, p. 7) – bevreemdend is. Overigens, in Slovenië stond u geregistreerd met 01/01/2004 als geboortedatum. Dat u zich onterecht als minderjarige voordeed bij aankomst in België, en doorheen uw verblijf in Europa, werpt een eerste schaduw op uw algemene geloofwaardigheid.

Ook bij uw identiteit kunnen vraagtekens geplaatst worden. Ten eerste is het opvallend dat u van uzelf geen enkel identiteitsdocumenten kon neerleggen. U had een taskara gehad in Afghanistan, maar had die niet bij u om neer te leggen, u wist niet waar uw taskara nu was (CGVS, p. 7). Op de DVZ had u verklaard dat uw taskara nog in Afghanistan lag, omdat u de taskara onderweg niet kon meenemen (DVZ Verklaring, punt 29).

U werd aangespoord uw taskara alsnog neer te leggen, het belang ervan voor uw dossier werd benadrukt (CGVS, p. 6, 7, 23), maar het CGVS mocht uw taskara niet ontvangen. Bovendien, ondanks uw bewering nooit een andere naam gebruikt te hebben doorheen uw verblijf in Europa (CGVS, p. 4), werd u in Slovenië geregistreerd onder een andere naam, namelijk S. (...) U. (...) H. (...) S. (...). Hiermee geconfronteerd, ontkende u een andere naam te hebben gebruikt (CGVS, p. 25). Ook gaf u het CGVS geen zicht op uw identiteit op sociale media. U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan actief te zijn op Facebook en u werd gevraagd de link naar uw profiel door te sturen (CGVS, p. 10). Het CGVS mocht deze link evenwel niet ontvangen. Dat u met betrekking tot uw identiteit geen eenduidige verklaringen aflegde, de link naar uw Facebookaccount niet doorstuurde en geen ondersteunende documenten neerlegde, geeft opnieuw een flinke deuk aan uw algemene geloofwaardigheid. U werd gevraagd wat bewees dat u inderdaad S. (...) U. (...) H. (...) J. (...) was, gelet op het feit dat noch de door u opgegeven naam, noch de door u opgegeven leeftijd overeenkwam met hoe u zich eerder liet registreren. U reageerde hierop dat het zo stond op uw annex (bijlage 26) (CGVS, p. 25). Echter, uw identiteit op de bijlage 26 bouwt voort op uw eigen verklaringen en kan dus allerm minst beschouwd worden als een objectief bewijs van uw identiteit.

Uw algemene geloofwaardigheid komt ten gevolge uw incoherente verklaringen over uw leeftijd en uw identiteit op losse schroeven te staan.

Ook wat betreft uw verwantschap met A. (...) K. (...) en diens functie als districtsgouverneur van Hesarak konden uw verklaringen niet overtuigen. Deze verwantschap ligt volgens u nochtans aan de basis van uw problemen met de taliban.

Gelet op het feit dat u de verwantschap met uw oom voorstelt als de oorzaak van alle problemen voor u en uw familie en gezien u te kennen geeft dat uw vader hierdoor gedood werd, uw broer hierdoor vermist is en dat u hierdoor het land diende te ontvluchten, kan van u wel degelijk een behoorlijke kennis over uw oom A. (...) K. (...) en zijn activiteiten verwacht worden. Eens te meer gezien uit uw verklaringen bleek dat uw familie en zijn familie elkaar bezochten, én gezien u aangaf dat u hem nog bezocht in Jalalabad een maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 10, 11; vragenlijst CGVS afgenomen op het CGVS d.d. 30 mei 2022, punt 3.5). Er dient echter vastgesteld te worden dat uw verklaringen over uw beweerde oom A. (...) K. (...) weinig overtuigend zijn. Gevraagd hoe uw oom A. (...) K. (...) ertoe was gekomen districtsgouverneur te worden, wist u het niet (CGVS, p. 20). Gepolst wat hij aan de familie vertelde over zijn politiek leven, gaf u te kennen dit niet te weten (CGVS, p. 20). Uitgenodigd te vertellen over aanvallen waarin hij betrokken raakte, citeerde u weliswaar een hinderlaag op de weg, maar u beweerde dat er geen dodelijke slachtoffers waren, wat niet klopt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er drie bodyguards om het leven kwamen. Gepeild naar andere aanvallen, haalde u een poging tot aanval met een zelfmoordbom aan (CGVS, p. 21). U situeerde deze aanvallen allen erg lang geleden (CGVS, p. 21). Het is bevreemdend dat u, gevraagd naar aanvallen, niet spontaan opwierp dat er recent, in januari 2021 nog iemand werd aangehouden die een zelfmoordaanslag op uw oom wilde plegen, zoals blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier. Bovendien dient aangestipt te worden dat het bevreemdend is dat u aangaf dat uw oom district gouverneur bleef tot het systeem ineens stortte (CGVS, p. 20), waarover verondersteld kan worden dat u op die manier verwijst naar de machtsvername door de taliban in augustus 2021, maar dat uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat naar uw oom reeds in januari 2021 verwezen werd als zijnde de voormalige district chef van Hesarak. Het is opmerkelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van wanneer uw oom precies zijn werkzaamheden als district chef stopzette. Dat u op voorgaande punten niet meer overtuigende antwoorden kan formuleren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde verwantschap met A. (...) K. (...).

Evenmin overtuigend waren uw verklaringen over zijn familiale leven. Gevraagd wanneer uw oom met uw tante huwde, wist u het niet (CGVS, p. 17). Gepeild hoe ze gekoppeld raakten, moest u alweer het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 17). Dat de zus van uw moeder in het huwelijksbootje stapt met iemand die districtsgouverneur werd, is nochtans allesbehalve alledaags en er kan dan ook verwacht worden dat u hierover meer informatie zou kunnen aanreiken (CGVS, p. 18).

Eveneens eigenaardig is dat u niet wist hoe het intussen met uw oom gesteld is. Gepolst waar hij nu woont, gaf u te kennen niet te weten waar hij woont (CGVS, p. 13). U haalde aan dat sommigen zeggen dat hij zou leven in Iran en dat sommigen zeggen dat hij in Saoedi-Arabië woont (CGVS, p. 13). Dit is wel erg vaag. Gevraagd hoe het met uw oom ging, wist u dat niet (CGVS, p. 22). Eens te meer gezien u beweerde dat de zoon van A. (...) K. (...) u recent nog een video van A. (...) K. (...) stuurde waarin hij jullie verwantschap bevestigt (CGVS, p. 18, 19, 22) en u dus met hem in contact stond, kunnen wel degelijk uitgebreidere verklaringen van u verwacht worden. Gepolst of u zijn zoon dan niet vroeg hoe het met uw oom gesteld was, reageerde u dat u het uw neef altijd wel vroeg en hij zou antwoorden dat ze het thuis gelukkig wel stelden (CGVS, p. 22): u was bijgevolg in de gelegenheid u verder te informeren over hem, maar deed dat niet. Gepeild naar wat uw oom nu deed, wist u het overigens niet (CGVS, p. 22). Dat u dergelijke lacunaire informatie heeft over uw oom, wiens relatie met u aan de basis van uw problemen zat en met wiens zonen u contact heeft, is weinig aannemelijk.

Ook het feit dat u slechts povere verklaringen aflegt over uw neven - A. (...) K. (...) zonen -, geeft een knauw aan de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met A. (...) K. (...). Zo varieerde hun aantal van zes (CGVS, p. 10) naar negen (CGVS, p. 17). U kende ook hun leeftijden niet: u wierp op dat u de leeftijden van uw eigen broers niet kende (CGVS, p. 17). Nochtans had u op de DVZ wel degelijk de leeftijden van uw

broers opgegeven (DVZ Verklaring, punt 17), waardoor uw opwerping geen steek houdt. Bovendien bleek u niet te weten of uw neven schoolliepen of niet (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan niet zomaar geloof worden gehecht aan uw verwantschap met hen. U beweerde dat het bewijs van uw verwantschap met A. (...) K. (...) ligt in het feit dat u hem en zijn zonen kende (CGVS, p. 19). Deze bewering komt gelet op voorgaande vaststellingen op losse schroeven te staan.

Bovendien kan aangestipt worden dat u geen overtuigende documenten neerlegt om te bewijzen dat A. (...) K. (...) uw oom is, wat de geloofwaardigheid van uw beweerde verwantschap met hem verder ondergraaft. U had geen huwelijksdocumenten van uw oom A. (...) K. (...), noch huwelijksfoto's (CGVS, p. 17), noch foto's van u met uw tante en haar man (CGVS, p. 18), noch foto's van uw vader of moeder met hem (CGVS, p. 20). Ook had u geen foto van uzelf met uw oom (CGVS, p. 18). Wel legde u een screenshot van het Facebookprofiel van een zekere M. (...) K. (...) neer, waarvan u stelde dat hij uw maternale oom was. U legde echter de link naar dit profiel niet neer, en het door u opgegeven profiel bleek ook niet terug te vinden op Facebook. Uit niets kon bijgevolg blijken wie M. (...) K. (...) is, noch wat uw verwantschap met deze persoon is, of welke boodschap hij u zou gestuurd hebben via dit kanaal. U stelde bijgevolg het CGVS niet in staat om via deze weg jullie verwantschap te beoordelen. Met betrekking tot de video die u na uw interview bezorgde, waarover u tijdens uw interview aangaf dat A. (...) K. (...) hierin zegt dat u de zoon bent van de vrouw van zijn zus en dat u vertrok omwille van een probleem omwille van uw verwantschap met hem (CGVS, p. 18, 19), dient vastgesteld te worden dat deze allesbehalve overtuigend is. Er is weliswaar een man met een lange witte baard anderhalve minuut aan het woord, maar deze man draagt een hoofddeksel en een zonnebril en er kan dus allerminst gesteld worden dat deze persoon duidelijk identificeerbaar is als A. (...) K. (...), laat staan dat een eenvoudige verklaring zou volstaan om uw beweerde familieband aan te tonen. U werd er tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen dat het raar was dat uw oom wel de moeite zou doen om een video te maken waarin hij jullie verwantschap toelichtte, maar u geen enkele foto zou kunnen neerleggen van u en hem samen. U reageerde dat u geen dergelijke foto met hem had genomen, dat hij als districtsgouverneur soms op de ene plaats verbleef, soms op de andere (CGVS, p. 19-20). Het komt niet overtuigend over dat u geen enkele foto kon neerleggen waaruit jullie familiale band blijkt. Ook de overige door u neergelegde documenten kunnen niet overtuigen van uw verwantschap met A. (...) K. (...). De taskara en het rijbewijs van uw vader kunnen hoogstens zijn identiteit aantonen, maar zeggen niets over uw identiteit, laat staan over uw eventuele verwantschap met A. (...) K. (...). Bovendien gaat het slechts om kopies, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en dient aangestipt te worden dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten weinig waarde gehecht kan worden aangezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. De taskara van uw moeder – waaruit haar (vermeende) band met de vrouw van de districtsgouverneur zou kunnen blijken – ontving het CGVS niet ondanks dat u tijdens het interview herhaaldelijk gewezen werd op het belang dat u identiteitsdocumenten neerlegde om uw familiebanden aan te tonen (CGVS, p. 23, 24). U toont dan ook geenszins haar identiteit aan, laat staan haar potentiële verwantschap met de districtsgouverneur. Aangaande de taskara's van uw oom en van drie van uw neven die u neerlegt kan er ook op gewezen worden dat het slechts kopieën zijn, waardoor het CGVS de authenticiteit niet kan nagaan. Ook hier moet worden opgemerkt dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten weinig waarde gehecht kan worden aangezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Dat de door u neergelegde kopieën van taskara's daadwerkelijk aan uw maternale oom en neven zouden toebehoren, kan dan ook niet zonder meer aangenomen worden. De door u neergelegde documenten slagen er dan ook niet in om de vaststelling dat u uw verwantschap met A. (...) K. (...) niet aannemelijk maakte te wijzigen. Ten overvloede kan nog onderstreept worden dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allerminst het geval is.

Tot slot kan aangestipt worden dat u op de Fiche NBMV geen enkel gewag maakte van uw banden met de districtsgouverneur. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, reageerde u dat heel uw verklaring gebaseerd was op deze verwantschap en het feit dat u het huis van A. (...) K. (...) bezocht (CGVS, p. 25). Het blijft echter een feit dat u van hem geen enkel gewag maakte op de Fiche NBMV, wat niet ernstig is.

In het licht van voorgaande bevindingen blijkt uit niets dat u daadwerkelijk verwant bent met districtsgouverneur A. (...) K. (...), wat u nochtans uitdrukkelijk aanhaalde als de kern zelf van uw problemen (CGVS, p. 16). Dat u wel over enige kennis over A. (...) K. (...) beschikte, hetgeen niet verwonderlijk is voor een publiek figuur, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen waaruit duidelijk blijkt dat u niet aannemelijk maakte dat u zijn neef bent.

Gezien u uw beweerde verwantschap met A. (...) K. (...) niet aannemelijk maakte, dient onderstreept te worden dat ook aan de daaruit voortvloeiende incidenten die uw vader zouden zijn overkomen en aan de daaropvolgende problemen die uw broer, en vervolgens u, te beurt vielen niet het minste geloof kan worden gehecht. Ten overvloede kan nog gewezen worden op onderstaande vaststellingen die eens te meer aantonen dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Immers, wat betreft de incidenten tussen de taliban en uw vader, vertelde u dat uw vaders problemen met de taliban startten enkele dagen nadat een dorpeling, genaamd S. (...) K. (...) (CGVS, p. 16) hem had opgemerkt toen hij bij uw tante thuis was geweest (CGVS, p. 14). Deze dorpeling had hem gezien in de straat van het huis van A. (...) K. (...), toen uw vader uit het huis kwam (CGVS, p. 16) en meldde dat aan de taliban. Na enkele dagen werd uw vader gestopt op de weg, aan de rivier, en geslagen. Een week later sloegen ze

opnieuw toe, ditmaal bij u thuis en met fatale gevolgen voor uw vader (CGVS, p. 14). Echter, op de Fiche NBMV luidde uw verklaringen heel anders: uw vader werd onderweg opgepakt door de taliban en geslagen, en de volgende dag was er een aanval op jullie huis (Fiche NBMV, p. 4). Met dit verschil geconfronteerd, beweerde u het niet zo gezegd te hebben, u had gezegd dat er vijf dagen à één week tussen zaten (CGVS, p. 25), quod non. Dat u uw eerdere verklaringen ontkent doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Opvallend is ook dat u weliswaar gemeld had bij de familiesamenstelling op de fiche NBMV dat uw vader overleden was, maar dat u bij uw motief voor migratie geenszins gemeld had dat hij overleden was ten gevolge problemen met de taliban (Fiche NBMV, p. 4). Dit enigszins komt bevreemdend over. Voorgaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de problemen die uw broer F. (...) H. (...) ondervond met de taliban eens uw vader overleden was, moet worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk aangaf dat de taliban erop uit waren van hem het adres van uw oom A. (...) K. (...) te verkrijgen: dat was de enige reden waarom ze uw broer lastigvielen (CGVS, p. 13, 15, 22). Echter, zoals reeds vermeld, had de dorpeling S. (...) K. (...) uw vader gezien, en dit meer bepaald toen hij uit het huis van A. (...) K. (...) buitenkwam (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom S. (...) K. (...) dan niet zelf het adres zou doorgeven aan de taliban, kwam u terug op uw eerdere verklaring en stelde dat hij uw vader niet uit het huis had zien komen maar op straat had zien wandelen (CGVS, p. 22). Met deze post-factum verklaring kan geen genoegen worden genomen. Er moet ook gezegd dat u het huis expliciet beschreef als herkenbaar aan de post met bodyguards vooraan (CGVS, p. 17), wat het ook voor de dorpeling S. (...) K. (...), en bijgevolg voor de taliban, herkenbaar maakte. Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat de door u voorgestelde reden waarom de taliban u en uw broer F. (...) H. (...) zouden viseren, allerm minst steek houdt, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas uiteraard niet ten goede komt. Frappant is ook dat u noch bij de fiche die u invulde als minderjarige, noch bij de DVZ vermeld had dat uw broer vermist is (Fiche NBMV, p. 2; vragenlijst CGVS afgenomen op het CGVS d.d. 30 mei 2022, punt 3.5; verklaring DVZ d.d. 4 januari 2022, punt 17; CGVS, p. 4), en dit sinds vier jaar (CGVS, p. 5). U voegde deze informatie ook niet toe toen u hiertoe in de gelegenheid werd gesteld bij het begin van het persoonlijk onderhoud: u had geen toevoegingen bij het DVZ-gesprek (CGVS, p. 3). Dat u nooit eerder gewag maakte van de verdwijning van uw broer zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling komt te staan.

Verder kan nog worden gesteld dat u beschreef hoe u zelf zes à zeven keer werd lastiggevalen door de taliban na de vlucht van uw broer (CGVS, p. 14). De taliban vroegen ook aan u het huis van A. (...) K. (...) te tonen (CGVS, p. 22). Zoals net aangehaald kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat de taliban uw familie nog nodig hadden om het adres van uw oom te weten te komen. Bijgevolg wordt ook geen geloof gehecht aan het feit dat u zou zijn lastiggevalen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw houding en die van uw familie niet in lijn liggen met de door u aangehaalde problemen met de taliban. Zo ging u zelf nog naar school tot twee à drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 7). Dat getuigt niet van enige vrees jegens de taliban die u niet lieten buiten komen omdat u zou spioneren (CGVS, p. 13, 24). In die zin is het ook opvallend dat u beweerde één maand voor uw vertrek nog bij A. (...) K. (...) geweest te zijn met uw moeder (CGVS, p. 11), dit, terwijl u wist dat de taliban zijn adres van u wenste en u daarom geregeld lastigvielen. Ook dit bezoek aan A. (...) K. (...) ligt bijgevolg geenszins in lijn met de door u aangehaalde problemen en incidenten met de taliban. Bovendien, ondanks de problemen die uw broer na de dood van uw vader, en u na het vertrek van uw broer te beurt vielen, leven uw jongere broers nog in hetzelfde huis in Alimkhel (CGVS, p. 4, 5) en gaan ze vandaag nog naar school en naar de madrassa (CGVS, p. 7). Gevraagd om uit te leggen waarom ze dat risico zouden lopen, beweerde u dat ze nog jong waren, zeer jong (CGVS, p. 25). Echter, de oudste is vijftien à zestien jaar (CGVS, p. 26). Dat uw jongere broers blijkbaar gewoon hun handel en wandel kunnen verderzetten is opmerkelijk gezien de door u beweerde vrees en doet dan ook wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u de door u beweerde problemen met de Taliban geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter

door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daartegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u volgens de bevindingen van de leeftijdtest op 1 oktober 2021 een leeftijd had van 21, 5 jaar met standaarddeviatie van 2 jaar. Op het moment van uw vertrek, in de lente van 2018 (CGVS, p. 8, verklaring DVZ d.d. 4 januari 2022, punt 37) was u dus wellicht 18 jaar, en rekening houdend met de standaarddeviatie was u 16 tot 20 jaar oud. Uit het feit dat u minstens tot 16-jarige, maar wellicht tot 18leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelde u tot de negende graad naar school te zijn gegaan (CGVS, p. 7) en nog steeds contact met uw familie te onderhouden (CGVS, p. 9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegde konden bovenstaande argumentatie niet ombuigen. U legde ook enkele familiefoto's neer, waarvan u aangaf dat respectievelijk uw broer te zien was die verbrand werd en uw vader, en het lichaam van uw vader na zijn overlijden. Dergelijke foto's kunnen eenvoudigweg in scène gezet worden. Uit niets kan blijken dat de foto van de persoon met de brandwonde uw broer is, noch hoe hij de brandwonde opliep. Uit de foto's van uw vader kan hoogstens blijken dat hij overleden is, maar uit niets blijkt hoe dat gebeurde noch wanneer. Louter een foto waarop uw overleden vader te zien zou zijn, doet overigens geen afbreuk aan het feit dat u de beweerde oorzaak van zijn overlijden niet aannemelijk gemaakt hebt. Deze documenten zijn bijgevolg niet van verdere relevantie voor de beoordeling van uw vluchtrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 13 februari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62; 48/3; 48/4; 48/6, §1, eerste lid en 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 1A, §2 en 33 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de mate dat verzoeker artikel 33 van het Verdrag van Genève; artikel 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

In zoverre is het enig middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name dat hij zou worden gearresteerd en gedood door de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn leeftijd. Bij binnenkomst verklaarde hij minderjarig te zijn, doch een leeftijdsonderzoek wees uit dat verzoeker in werkelijkheid 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Verzoeker bleef volharden in zijn voorgehouden minderjarigheid. Dit doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;
- Verzoeker kan zijn identiteit op geen enkele objectieve wijze aantonen. Hij legt geen enkel identiteitsdocument voor. Bovendien maakte hij in Slovenië gebruik van een andere naam. Verzoeker heeft eveneens nagelaten een link naar zijn Facebookprofiel over te maken;
- De verwantschap met de district-gouverneur, zijn vermeende oom, wordt niet bewezen. Van verzoeker kan worden verwacht een behoorlijke kennis aangaande de district-gouverneur te hebben, aangezien dit de oorzaak is van zijn vlucht uit Afghanistan. De CGVS bemerkt dat verzoeker niet weet hoe zijn oom district-gouverneur is geworden; welke informatie zijn oom met de familie deelde; wanneer zijn oom met zijn tante is getrouwd; hoe ze aan elkaar gekoppeld werden; hoe het ondertussen met zijn oom gesteld is; hoe oud de zonen van zijn oom zijn en niet weet of zijn neven naar school gingen. Verder legt verzoeker nog tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het aantal neven, zonen van de district-gouverneur. In eerste instantie verklaart verzoeker dat zijn oom zes zonen heeft, later stelt hij dat zijn oom negen zonen heeft. Verzoeker maakt op de fiche NBMV evenmin gewag van zijn verwantschap met de district-gouverneur;
- De CGVS bemerkt dat de informatie die verzoeker verschaft niet overeenkomt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Gevraagd naar eventuele aanvallen op de district-gouverneur, vertelde verzoeker dat er een hinderlaag plaatsvond waarbij geen dodelijke slachtoffers vielen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat er bij die hinderlaag drie bodyguards om het leven kwamen. Verzoeker vertelde ook over een aanval met een zelfmoordbom die lang geleden plaatsvond. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat er nog recent, in januari 2021, iemand werd gearresteerd die een zelfmoordaanslag beraamde op de district-gouverneur. Het is dan ook merkwaardig dat verzoeker over dit incident niets vertelt. Ook verklaarde verzoeker dat zijn oom district-gouverneur bleef tot aan de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat reeds in januari 2021 naar zijn oom werd verwezen als zijnde de ‘voormalig’ district-gouverneur;
- Verzoeker kan geen overtuigende documenten voorleggen die de verwantschap met de district-gouverneur bewijzen. Hoewel de district-gouverneur getrouwd zou zijn met zijn tante, legt verzoeker geen huwelijksdocumenten neer. Hij brengt geen huwelijksfoto's, foto's van zijn tante met haar man, foto's van zijn vader of moeder met de district-gouverneur of foto's van hemzelf met de district-gouverneur bij. Verzoeker

legde wel een schermafbeelding van het Facebookprofiel van een zekere M. K. neer, maar dit profiel kon later niet meer gevonden worden. Verder brengt verzoeker nog een video bij waarop een man, de beweerde district-gouverneur, verklaart dat verzoeker de zoon is van de zus van zijn vrouw. De man in de video kan echter niet op positieve wijze worden geïdentificeerd gezien hij een hoofddekseel en een zonnebril draagt;

- Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het incident tussen zijn vader en de taliban. In eerste instantie verklaart verzoeker dat een dorpeling zijn vader had opgemerkt bij het huis van de district-gouverneur, waarna zijn vader enkele dagen nadien op de weg door de taliban werd tegengehouden en geslagen. Een week later kwam de taliban naar hun huis en werd zijn vader gedood. Op de fiche NBMV verklaart verzoeker daarentegen dat zijn vader onderweg werd opgepakt door de taliban en dat ze de dag nadien naar hun huis kwamen;

- De CGVS acht de problemen die verzoekers broer ondervond met de taliban niet geloofwaardig. Volgens verzoeker belaagden de taliban zijn broer omdat ze het adres van de district-gouverneur te weten wilden komen. Dit strookt niet met zijn eerdere verklaring dat een dorpeling zijn vader bij het huis van de district-gouverneur had gezien en de taliban hierover had ingelicht. Dit impliceert immers dat het huis van de district-gouverneur reeds gekend was. Volgens verzoeker was het huis van de district-gouverneur immers herkenbaar aan de post met bodyguards vooraan. Bovendien maakt verzoeker slechts voor het eerst tijdens zijn persoonlijk onderhoud melding van het feit dat zijn broer vermist is, terwijl dit niet ter sprake kwam in de fiche NBMV, noch bij DVZ;

- De CGVS bemerkt dat de houding van verzoeker en zijn familie niet strookt met de aangehaalde problemen. Immers ging verzoeker nog tot twee à drie dagen voor zijn vertrek naar school en ging hij één maand voor zijn vertrek nog op bezoek bij de district-gouverneur. Bovendien wonen de broers van verzoeker nog steeds in het ouderlijk huis en ondervinden zij geen problemen met de taliban.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker geeft in zijn eerste middel verklaringen of verduidelijkingen op de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde tegenstrijdigheden. Hij meent dat hij wel consistente, aannemelijke en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en het onredelijk is het tegendeel te beweren. Verzoeker stelt in wezen dat verweerder zijn relaas niet deugdelijk heeft onderzocht en niet op grond van een correcte feitenvinding tot het besluit kwam dat hem geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij meent dat hij weldegelijk voldoende bewijsstukken heeft neergelegd die zijn asielaanvraag ondersteunen en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verder verwijst verzoeker naar het EUAA Country Guidance: Afghanistan rapport van januari 2023, waaruit volgt dat hij een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij beklemtoont zijn risicoprofiel als verwant van iemand die voor de voormalige overheid werkte, verwijzend naar zijn oom.

4.2 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voornoemde vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken.

Betreffende de leeftijdsfraude en onduidelijke identiteit van verzoeker, betoogt hij dat zijn identiteit en nationaliteit niet worden betwist. Hij stelt dat hij zijn echte naam en de leeftijd die hij geloofde te hebben direct aan de Belgische asielinstanties heeft meegedeeld. Verzoeker kent ook de leeftijden van zijn broers en zussen niet. Uit de registratie onder een andere naam in Slovenië kan volgens verzoeker niet worden afgeleid dat hij de Belgische asielinstanties wou misleiden. Ook kan de correctie van verzoekers leeftijd na het leeftijdsonderzoek volgens hem niet ernstig worden ingeroepen als poging tot misleiding of ongeloofwaardigheid. Voor zover zou worden aangenomen dat verzoeker (alsook zijn familie) zijn exacte geboortedatum niet zou kennen, kan evenwel redelijkerwijs worden verwacht dat hij (dan wel zijn familie) zijn ware leeftijd bij benadering zou kunnen geven. Echter kan de loutere bewering dat verzoeker zijn eigen leeftijd niet kent niet rechtvaardigen dat verzoekers werkelijke leeftijd naar schatting 4 jaar hoger ligt dan de door hem verklaarde leeftijd. Verder betwist verzoeker niet dat hij zich in Slovenië liet registreren onder een geheel andere naam. Dat dit daarom nog niet betekent dat hij de Belgische asielinstanties wil misleiden, is geen dienstig verweer tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacunes in verzoekers asielrelaas. Hierbij dient in ogenschouw te worden genomen dat verzoeker geen enkel stuk kan voorleggen waaruit zijn werkelijke identiteit blijkt. Verzoeker gaat niet in op dit motief, hetgeen gelet op de tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn identiteit toch een belangrijke invloed heeft op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verder volhardt verzoeker in zijn asielrelaas voor wat betreft de problemen die zijn vader en broer ervoeren met de taliban. Het feit dat de taliban eerst hun aanval op zijn vader richtten, daarna op zijn broer als oudste zoon en daarna op hem, is volgens verzoeker logisch. Dit draagt volgens verzoeker bij aan zijn geloofwaardigheid. De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog niet de motieven van de bestreden beslissing weerlegt. Immers legt de CGVS in de beslissing een aantal tegenstrijdigheden bloot in de verklaringen die verzoeker gaf omtrent de incidenten die zich hebben voorgedaan. Wat betreft de incidenten tussen verzoekers vader en de taliban, stelt de CGVS vast dat verzoeker bij het CGVS een ander tijdstip vermeldt dan ten tijde van het invullen van de fiche NBMV. Wat de incidenten betreft tussen verzoekers broer en de taliban, merkt de CGVS op dat het ongeloofwaardig is dat zijn broer werd geviseerd om het adres van hun oom te weten te komen, gezien verzoeker eerder al verklaarde dat zijn vader werd gezien bij het huis van hun oom, de beweerde district-gouverneur, en dat daarmee de problemen met de taliban begonnen zijn. Verzoeker stelt nog dat de taliban, ondanks de bewakingspost aan het huis van de district-gouverneur, niet met zekerheid kon weten dat de district-gouverneur zich daar ook bevindt. Wapendracht is in Afghanistan een algemeen gegeven en iedere persoon met enig aanzien beschikt volgens verzoeker over bewakers of een kleine militie. De Raad merkt op dat het vluchtrelaas van verzoeker volledig is opgehangen aan de

bewering dat zijn oom een district-gouverneur is. Volgens de eigen verklaringen van verzoeker zijn de taliban dit te weten gekomen nadat zijn vader door een dorpeling werd gezien bij het huis van de district-gouverneur. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden als zouden de taliban niet op de hoogte zijn van de woonplaats van de district-gouverneur. Aldus kan verweerder worden gevolgd waar hij motiveert dat het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoeker zouden dwingen hen de woonplaats van de district-gouverneur te vertellen. Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan deze ernstige ongeloofwaardigheid.

Waar verzoeker volhoudt dat zijn zus gelijktijdig Afghanistan is ontvlucht en naar Oostenrijk is getrokken, en dat dit enkele feit op zich zijn vluchtmotieven ondersteunt, kan hij niet worden gevolgd. Niet alleen brengt verzoeker geen enkel objectief stuk bij waaruit blijkt dat zijn zus naar Oostenrijk is gevlucht, hij toont evenmin aan op welke manier dit enkele gegeven zijn asielrelaas kracht bij zou zetten. Uit niets blijkt immers dat zijn zus Afghanistan is ontvlucht als gevolg van dezelfde problemen die verzoeker stelt te hebben ervaren met de taliban.

Volgens verzoeker kunnen aan de verschillende tegenstrijdigheden tussen de fiche NBMV en de verklaringen van verzoeker bij het CGVS geen belang worden gehecht aangezien deze fiche niet aan hem ter controle of goedkeuring werd voorgelegd. Zoals de CGVS in de bestreden beslissing echter terecht opmerkt, mag van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek zo accuraat en correct mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. De vaststelling dat verzoeker over zijn vluchtmotieven andere verklaringen heeft laten optekenen in de fiche minderjarigen, maakt dat aan zijn geloofwaardigheid op ernstige wijze afbreuk wordt gedaan.

De CGVS wijst in de bestreden beslissing heel concreet op een aantal onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden in verzoekers verklaringen. De vaststellingen dienaangaande vinden steun in het administratief dossier. De Raad benadrukt dat het niet de taak van de CGVS is om te bewijzen dat verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, noch om zelf de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Het komt aan verzoeker toe om de aangevoerde feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Zoals de CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing, volgt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker opvallend weinig concrete informatie kan geven over de functie van zijn oom als district-gouverneur, noch over diens gezinssamenstelling of relatie met zijn tante. Het is niet onredelijk om van hem een ruimere en preciezere kennis te verwachten dan deze die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft tentoongespreid. Het betreft hier immers feiten op grond waarvan verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over alle relevante elementen ervan.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat zijn relaas ongeloofwaardig is, doch hij blijft in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de CGVS, waarmee hij echter diens bevindingen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summiere *post factum*-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geenszins afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, zijn onaannemelijke onwetendheid betreffende de reden waarom de taliban hem wilden rekruteren of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen

Tenslotte betwist verzoeker dat de documenten die hij heeft bijgebracht vals zouden zijn en benadrukt hij dat zij wel een begin van bewijswaarde hebben. Betreffende de documenten die verzoeker heeft neergelegd, oordeelt de CGVS als volgt:

“Wel legde u een screenshot van het Facebookprofiel van een zekere M. (...) K. (...) neer, waarvan u stelde dat hij uw maternale oom was. U legde echter de link naar dit profiel niet neer, en het door u opgegeven profiel bleek ook niet terug te vinden op Facebook. Uit niets kon bijgevolg blijken wie M. (...) K. (...) is, noch wat uw verwantschap met deze persoon is, of welke boodschap hij u zou gestuurd hebben via dit kanaal. U stelde bijgevolg het CGVS niet in staat om via deze weg jullie verwantschap te beoordelen. Met betrekking tot de video die u na uw interview bezorgde, waarover u tijdens uw interview aangaf dat A. (...) K. (...) hierin zegt dat u de zoon bent van de vrouw van zijn zus en dat u vertrok omwille van een probleem omwille van uw verwantschap met hem (CGVS, p. 18, 19), dient vastgesteld te worden dat deze allesbehalve overtuigend is. Er is weliswaar een man met een lange witte baard anderhalve minuut aan het woord, maar deze man draagt een hoofddekseel en een zonnebril en er kan dus allerm minst gesteld worden dat deze persoon duidelijk identificeerbaar is als A. (...) K. (...), laat staan dat een eenvoudige verklaring zou volstaan om uw beweerde familieband aan te tonen. U werd er tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen dat het raar was dat uw oom wel de moeite zou doen om een video te maken waarin hij jullie verwantschap toelichtte, maar u geen enkele foto zou kunnen neerleggen van u en hem samen. U reageerde dat u geen dergelijke foto met hem had genomen, dat hij als districtsgouverneur soms op de ene plaats verbleef, soms op de andere (CGVS, p.

19-20). Het komt niet overtuigend over dat u geen enkele foto kon neerleggen waaruit jullie familiale band blijkt. Ook de overige door u neergelegde documenten kunnen niet overtuigen van uw verwantschap met A. (...) K. (...). De taskara en het rijbewijs van uw vader kunnen hoogstens zijn identiteit aantonen, maar zeggen niets over uw identiteit, laat staan over uw eventuele verwantschap met A. (...) K. (...). Bovendien gaat het slechts om kopies, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en dient aangestipt te worden dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten weinig waarde gehecht kan worden aangezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. De taskara van uw moeder – waaruit haar (vermeende) band met de vrouw van de districtsgouverneur zou kunnen blijken – ontving het CGVS niet ondanks dat u tijdens het interview herhaaldelijk gewezen werd op het belang dat u identiteitsdocumenten neerlegde om uw familiebanden aan te tonen (CGVS, p. 23, 24). U toont dan ook geenszins haar identiteit aan, laat staan haar potentiële verwantschap met de districtsgouverneur. Aangaande de taskara's van uw oom en van drie van uw neven die u neerlegt kan er ook op gewezen worden dat het slechts kopieën zijn, waardoor het CGVS de authenticiteit niet kan nagaan. Ook hier moet worden opgemerkt dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten weinig waarde gehecht kan worden aangezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Dat de door u neergelegde kopieën van taskara's daadwerkelijk aan uw maternale oom en neven zouden toebehoren, kan dan ook niet zonder meer aangenomen worden. De door u neergelegde documenten slagen er dan ook niet in om de vaststelling dat u uw verwantschap met A. (...) K. (...) niet aannemelijk maakte te wijzigen. Ten overvloede kan nog onderstreept worden dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allerminst het geval is."

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, moeten noch de CGVS noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. De motivering omtrent de neergelegde documenten komt de Raad niet onredelijk voor. Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog evenmin in deze motivering te weerleggen.

Het gegeven dat verzoekers broers nog steeds in het ouderlijk huis in Alimkhel wonen, is volgens hem logisch omdat er wat hen betreft geen aanleiding is voor vervolging. Ze waren immers nog kinderen toen de gebeurtenissen plaatsvonden. Hiermee weerlegt verzoeker niet dat zijn oudste broer al 15 à 16 jaar is, noch dat het op zijn minst opmerkelijk is dat zijn jongere broers hun leven ongestoord kunnen verderzetten. Met dit betoog wordt geen afbreuk gedaan aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog verwijst naar het voordeel van de twijfel wijst de Raad erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij een risicoprofiel heeft, als familielid van iemand die voor de voormalige Afghaanse overheid werkte, bemerkt de Raad dat verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat hij effectief verwant is met de district-gouverneur, die de echtgenoot van zijn tante zou zijn. De uiteenzetting betreffende het risico dat dergelijke risicoprofielen lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, is dan ook *in casu* niet dienstig.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie

er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft voorts in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk aan dat hij geen socio-economische of humanitaire omstandigheden inroept ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Een onderzoek van het eventuele risico in dit verband dringt zich *in casu* derhalve niet op.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Er blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (*cf.* HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van december 2023.

De CGVS heeft terdege vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de CGVS niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt

om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker brengt met de verwijzing naar algemene landeninformatie *in casu* en het feit dat hij verwesterd is, geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie van de EUAA inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn, of is dezelfde, als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sinds de machtsovername sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Tenslotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad dat verweerder deze beslissing deugdelijk heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek doorvoerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN